

BLAHOVISTNIK č. 1-6

ВЛАДОВѢСТНИК

Да вси
единою
будятъ

ВЛАДОВИСТНИК

ЧЕРВЕНЬ 1992

Стиль н.ст.	Григоріянський календар Юліянський	
1.19. П.	Юстина мч. Агаша г.лік Печ.	Патрикія свщмч.
2.20. В.	Пикифора исп.	Талалея мч.
3.21. Р.	Лукиліяна, Павл	+ Костянтина й Олені, царів
4.22. Ч.	Митрофана святит.	ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДИС
5.23. Т.	Доротєя, Ігоря, кн. Черн.	Євфросинії, Предслави
6.24. С.	Заупокійна субота, Висаріона	Симеона Дивногорця, Сусаши
7.25. П.	ЗПНЕСІТЯ СВ. ДУХА (Зелені Свята) Теодота свщмч.	Неділя Отців Пик. собору + 3. Пайд. Ч. голови Ів Хр
8.26. П.	ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ	Карпа ап.
9.27. В.	Кирила, ап. Олекс.	Терапонта свщмч
10.28. Р.	Тимотея свщмч., Антоніи	Пикити при.
11.29. Р.	4 Вартоломея і Варнави, апш.	Теодосій примц.
12.30. Т.	Онуфрія В., пуст.	Ісаакія при.
13.31. С.	Акилини мч.	Заупокійна субота
14.1. П.	Неділя Всех Святих Слисея прор. г.л. 8/1	ЗПНЕСІТЯ СВ. ДУХА (Зелені Свята) Юстина мч.
15.2. П.	Амоса прор. Сронима при.	ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
16.3. В.	Тихона сп.	Лукиліяна, Павл
17.4. Р.	Мануїла, Ісавра, мчч.	Митрофана святит.
18.5. Ч.	Пресв. Євхаристії (на нед.)	Доротєя, Ігоря, кн. Черниг
19.6. Т.	+ Юди ап., Гды, брата	Висаріона, Іворіона, приш.
20.7. С.	Методія свщмч	Теодота свщмч., Богдана
21.8. П.	2-га Неділя по Зп. Св. Духа ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ	Неділя Всех Святих Теодора Страт. г.л. 8/1
22.9. П.	Євсевія ст.	Кирила Олександрійського
23.10. В.	Горини мч. Агриници	Тимотея свщмч.
24.11. Р.	РІЗДВО ВАНАХРИСТІНІЄЛЯ	+ Вартоломея і Варнави, апш.
25.12. Ч.	Февроні примц.	Пресв. Євхаристії (на нед.)
26.23. Т.	Христа Чоловікол. (на нед.)	Акилини мч.
27.14. С.	Євстрадія Пр. Богородици	Слисея прор.
28.15. П.	3-тя Неділя по Зп. Св. Духа ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ	2-га Неділя по Зп. Св. Духа ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ
29.16. П.	СВ. ВЕРХ. АПШ ПЕ-ГРА ПЛАВЛА	Тихона сп.
30.17. В.	Собор 12 Апостолів	Мануїла, Ісавра, мчч

Слово о. єпископа до нового року 1992.

Стоїмо на початку дальшої етапи нашого життя. Один календарний рік ми поховали, а тепер задумуємося над перспективами наслідуючого року. По ніжної революції 1989 р. вже минуло 26 місяців а більшина з нас витверзла із рожевих мрій о без посереднім та так легким переході від тоталити до демократичного і економічно просперуючому систему. Релігійна свобода вже нам якомь збуденіла, подорожування за границі вже для нас неприягуюче, зато дуже знепокоєні денно ступачими цінами, безробіттям, звишеною криминалітою в нашій державі. Досліджуємо й повіряємо розпори і тяжкості, страх перед будучиною, коли з усіх сторін приходять конфлікти і конфронтації. І так кладемо собі питання Чому то так неїде, як би ми собі тото бажали? Де сталася хиба? Що треба робити, що б ситуація зминулася на краще?

Ясно відповідь подає таліянський письменник Г. Папіні, який коли умирав, висказав речення: "Світ двадцятого сто-

ліття нич так непотребує, як Христа. Повторяю, 20. століття, як хоче жити глибоко людським життям, потребує Христа!" А це платить і стосується і на наступаючий рік, що є перед нами. Рік 1992 потребує Христа, а то нетільки в храмах, але і в школах, по урядах, підприємствах, в політіці та в культурі. Є конечно, щоб ми християни вносили Христа, його любов, всюди де обявимося, де працюємо. На те, щоб були ми добрими християнами, неvistарчить хоронитися гріха, а вихвалюватися, які ми добрі і побожні! Ісус від нас очікує, щоб цілковити віддалися йому а горіли огнем, який би запалював і других. Як це досягнути? Так, що завжди будемо старатися добре виконувати Божу волю і тоді, коли nebude то легко. Це ставлення, що його до Господа мусимо мати, щоб могли сказати, що Його надусе любимо: Бути безнастанно заміряні на Бога, наслухувати Йому, послухати Його, робити все, що Він хоче, виконувати Його діла.

Святий Максиміліян Колбо в

однім письмі до своєї матері написав: “Небажаю Тобі моя люба мати ані здоров’я, ані благобут. Чому? Тому, що моє серце хоче для тебе щось ліпше. Щось такого, яке ліпше би тобі ані Господь незміг дати: Щоби в кожній хвилині здійснювала ся воля Отця, щоб і Ти доказала завжди волю Богу.

Це не є якийсь то пасивний і терпкий постой, але проявом нашої любови та довіря в Бога. Тому, що мимо волі Божої, все є тільки стражданням, недостаток світла любови й мира.

Коли то Божа воля і Бог є те саме, люблячи його волю, любимо і Бога. Воля Божа, що її виконуємо цілим серцем й душею, а зо всіх своїх сил, вносить мир, що його тільки Господь може дати. А цю любов і мир бажаю всім нашим читателям Слова і Благовістника в наступнім році 1992.

В цьому році наступають великі зміни і в наших часописах. о. Данцак Франтішек перед пів роком попросив мене о звільнення з функції шефредактора. Готя з певним ваганням, але його просьбу я сповнив, тому, що знаю, скільки то жертв мусив зносити, коли нехотів зан-

едбувати і свою парохію а при тім і жертвуватися і цей редакторській праці. Мушу повним узнанням признати, що в часі тоталіти вдалося йому витворити найквалітатівніший католицький часопис в нас. За його дотеперішню працю сердешно йому дякую. Вірю, що своїми багатими досвідами буде помагати новій редакції.

Дальша відзначаюча зміна є, перехід Слова з місячника на двойтижневик, що ним зможемо пружніше реагувати на різні події і краще о них інформувати наших вірників. Благовістник, який будуть видавати Отці Василіяни, наразі зістане ще як місячник.

Обом нашим часописам бажаю, щоб стали настроєм духовної обнови та формації, добрим інформатором, та джерелом поучень і пізнання, щоб вірники собі полюбили нашу пресу розширяли її та радісно вітали та сталися поїтком всіх наших грекокатоликів в одну сильну родину, яка би сповнила тугу Христа Спасителя: “Щоб всі одно були“ (Ів. 17. 21).

*Монс. Іван Гірка
пряшівський єпископ.*

РО ДОРОНАСН

Помічний єпископ для Пряшівської єпархії.

**Святий Отець Іван Павло II. Іменував
о. Милана Х а у т у р а , Ч Ізб
за помічного єпископа для пряшевської єпархії**

Отець Милан народився 4. септембра 1957 в Великій Полянї. Там прожив і свої діточі роки. Гім-назіяльні студія скінчів в Гуменнім 1976 році. Того ж року наступів на Кирилومتодійський факултет до Братіслави. Священство приняв із рук Мсн. Івана Гірки 14. юна 1981 р. Вислугував парохії в Борові, Міжлабірцях, Шмігові а від 1-го юла 1989 в Руській Порубі.

Дня 1. мая 1990 був зволений на віцепровінціяла про монахів Редемтористів грекокатолицького обряду в ЧСФР.

Редакція Благовістника засилає сердешні гратуляції з молитвами, щоб цей хрест, який візме на себе, був легкий і приніс багаті овочі для нашої церкви і нашого русинско-українського народу.

MAJEMO EPISKOPA

29. februara vo sportovij hali v Prjašovi, buv vysjačenyj na pomičnoho episkopa Vsč. o. Milana Chautura C, Ss.R dl'a prjaševskoj eparchiji tytulom jep. kresimsko-ho.

Svjačeňňa bulo vysilano telebačeňnam, tak ščo každyj mav zmohu pereživaty toj velikyj deň našoji eparchiji.

Ščob mohli dobre sliduvaty svjačeňňa, chotili by my vam podaty simboliku episkopskoho oblečiňňa, jake i novo posvjačeňnyj Episkop distav.

Z počatku oblikajesja jak každyj sviaščenyk. Bere na sebe naplečnyk, mol'ačisja: pleči dav na rany... **Stichar** (bila soročka až po zeml'u): **Naj radije duša moja o Hospodi, bo oblik mene v rizy spaseňňa...**

Pojas: Prepojasav mene siloju i poklav mene na put' spaseňňa.

Narukvici: (pravu): Desnycja tvoja Hospody, proslavit'sja v sili, Desna (prava) ruka tvoja

sokruši vrazy i množestvo tvojeji slavy sterl Ty supostata.

Narakvicja liva: Ruky tvoji mene sotvorily i poučily mene o tvojich zapovidej.

Dali nebere na sebe felon, ale dalmatyku, jak maje dijakon, liš troch bilše okrašenu i molyt'sja: **Archijereji tvoji, Hospody, oblekutsja v pravdu i prepodobnij tvoji vozradujtsja...**

Ta dalmatyka kličesja sakos. Ce hrecke

Je pokrytyj čislenymi krestamy jaki označajut' christovi strasty.

Omofo, pochodyt' iž hreckoho slova, (omos) značit' pleče i (fero) značit' nesu. Inakše nazyvajemo takož naramennykom, tomu, ščo cilu odždu Archijereji nosjat' na ramenach. Omofor, ce dovhyj i širokyj pojas, jakym Archijerej prikryvaję svoji ramena i odyn konec spadaje z peredu a druhyj zo zadu. Na omofori je tri pasky jaki označajut' episkopskyj stan 4 maje archiepiskop a 5 Mitropolita. Beruči na sebe molitsja: **Blahosloven Boh izlyvajaj blaho-**

dať na Archijereji svoja, jako miro na hlavi, schoďašče na bradu Aronu...

Nabedrenyk po hrecky epigonation, nakolinik Symbolizuje duchovnyj meč, jakym je Bože slovo. Molyťsja: **Prepojasi meč tvoj Silne, krasotoju tvojeju, i dobrotoju tvojeju, i carstvuj pravdoju, krotost'u...**

Napersnik abo panagia. Hrecke slovo označaje "**pan**" vse a "**hagia**" svjata. Vseredyni maje ikonu Isusa Chrysta abo Bohomateri, jaku Archikereji nosjať na hrud'ach. Symbolizuje pečat' ispovidaňna viry.

Chrest. Ce znak jakym vidznačajetesja koždyj christijanyn. Cej symbol nosyť Archijerej poverch odeždy, na znak, ščo svoju viru vsi my povinni prokazuvaty netil'ky skryto, ale i na zovni. Mol: **Ohrady mene Hospody Isuse, znamjam svjatoho chresta Tvojeho,... ščob tym chrestom mojich nevydymych vorohiv pobidyv.**

Mytra, z hreckoho slova, ščo značyť zvjazuvaty. Vona zakryvaje holovu. Maje prihaduvaty ternovyj vinok Chrysta. Mytru použivaje Archijereji vid apostol-

skych časiv pri bohoslužbach. Je spravlena na formu carskoji korony. Symbolizuje vladu, jaku cerkov daje Archijerejam. Zakinčena je krestom, jako znakom pobidy nad zlom.

Žezlo: z hreckoko slova "paterisa", ce palicja, jaku Archijereji majuť nad virnykami na znak pastyrskoji vlasty. Žezl zakinčenyj chrestom, a pid nym dva zmiji, kotri obvyvyjut' svojimi tilamy palycju.

Mantija: pis'la hreckoho značenňa, označaje, ščo pokryvaje vse tilo krim holovy. Cju odeždu použivalosja, ščob vidriznyťsja vid pohan, Teper episkop použivaje jiji na riznych slavnost'ach i jaki pered Služboju Božoju.

Persteň, ščo symbolizuje zaručeňna zo svojeju eparchieju.

Dobre porozumijte ti prekrasni obrjady posvjačeňna Archijereja a vsi zapojimsja do horjačich molitov, ščob cej tak važnyj urjad dl'a našoji cerkvy mih vykonuvaty svjato, spravodlivo, i zľubovju do vsich svojich piddanych.

O. Fedoroňko OSBM

VISTI

Iz žyt'ja Eparchiji:

- 1.1.1992* Preosvjaščenyj Joan Hirka služiv sv. Liturgiu v katedral'nim chrami v Prjašovi.
2.1.1992 pochovav o. A. Židišina v Terjakovcach.
5.1.1992 Služiv sv. Liturgiju v Prjašovi razom iz 7 svjaščenykami z USA.
6.1.1992 vidpraviv velike vodosjaviat'ja i služiv Službu Božu v katedral'nim chrami.
7.1.1992 za pritomnosti 3 episkopiv i mytropolita Dolinaja z USA vidsluživ koncelebrovanu Službu Božu v Užhorodi.
8.1.1992 jednav na Ministerstvi kultury SR v Bratislavi o rıznych problemach našoji eparchiji.
13.1.1992 jednav v Bratislavi s predsedom vlady SR J. Čarnogurskym.

* * *

15.1.1992 v Bratislavi pochoroniv o. biskup Mons. Hirka o. Michajila Čarnoho archidekana. Zhadanyj narodivsja 4.10.1908. Na svjaščenyka buv vysvjačenyj 1932. Dovhi roky obsluhuвав parochiju vo Vel'atach, de z pomeršim rozlučivsja dekan o. Pavlo Dancak. Duže l'ubiv svij hrekokatolickij obrjad a svojim harnym holosom jako penzista v Bratislavi vypomahav pri bohoslužeňach, ščoby naš staroslavjanskij spiv buv jak najdos-tojnišij. Za svoje hrekokatolicke perekonaňna skoro 20 lit pracjuvav po robotach v Čechach. Vičnaja jomu pamjat'.

* * *

Hrekokatoliky z Košic, vybralisja autobusom na vidpust do Užhorodu. Službu Božu služil apostoł. nuncijus z Moskvy Mons. Collasuono Fran-tišek, Mons. archiepiskop Dolinaj iz USA, Mons. ThDr. Kerestes z Mad'arii, Mons. Hirka episkop z ČSFR, Mons. Semedij episkop užhorodskij a ponuč. episkop Holovaš iz ZU. Košickýj chor oživiv začorneni vid svičok mury chramu. Každyj pročan mih sobi odnesty veliky i hluboky vražiňna iz cej internacional'noji striči našich cerkov, predstavnykiv hrekokatolickoj cerkvy. Treba i na dali stričatisja, bo kožna striča može nas obohatity duševno.

* * *

Dity z Lvova pid nazvoju "Sonečko" prinesly do našoji katedraly trochu soncja svojimy prekrasnymy kol'adami, jakı tak majsterno i doskonalo per-eveli na obdyv vsich prıtomnych v chramı Božım. Gratulujemo našım spi-vakam a budemo čekaty, koly nas znovu potıšat' svojimi prekrasnymy holo-samy.

* * *

Po 40 litnoj movčanci i v Čabinach chodili kol'adnici iz svojim duchov-nym o. Polykarpom, ČSVV. Virıky z radist'u vıtaly svojich malych kol'ad-nykiv i ščedro jich obdarıvaly.

* * *

1.1.1992 v Prazi toržestvenno v prıtomnosti papskoho nuncija G. Koppi, jak takož i mıstnoho o. parocha Ľavincja, sotrudnyka o. Suchoho oslavili 96. narodenyny JUDr. Ivana Parkania, velikoho hrekokatolika i dobrodija našoj cerkvi v Prazi. Vže 1938r. Papa Pij XI. udiliv za zasluchy jubılantovi vy-soke vidznačeňa: Rád sv. Silvestra a teperišnij sv. Otec Ivan Pavlo II. pislav jomu čerez apost. nuncija dorohocınnıy ružanec, jako provıdnyka do dal'sych rokiv. Redakcia Blahovıstnyka pozdorov'aje dorohoho jubılanta a vsı bažajemo, ščob osiň svoho žıťa šče mnohi roky pereživ v spokoju, ta radosty.

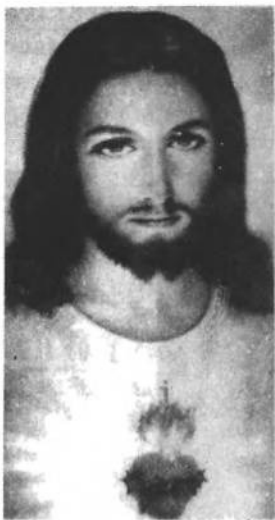
Mnohaja i blahaja lita!

o. Dr. Marián Potáš, OSBM

Посіщення Мнс. є. Івана Гірки в Америці й Канаді.

Наш владика за допроводу секретаря о. Володимира Томка на запрошення Архиепископа в Підсбурку Мнс. Долиная навщиви УСА на 14 днеvну візитацію. Всюди був сердечно ви-таний. Всю старість о гостя взяв на себе помічний єпископ пітзбуркої єпархії Мнс. Іван Біляк, який показався спритним ор-ганізатором. Уможнив Преосвященому стринутися із всіми єпископами грекокатолицькими в УСА. На почесть гостя в Кайтоне, біля Підсбургу справили велику рецепцію із 500 гос-тями а побачилоя, що ані море ані далеч неможе проторгнути пута любови та родинних встягів.

АПОСТОЛ МОЛИТВИ

Намірення для апостолів молитви на місяць Юнь - Червень 1992.

1. Часто під тисненням терпінь, у чоловіка скаменіє серце і кидає його до ненависті проти людям і Богу. Це жалюгідний стан, бо бідні тепрлять а нич з того немають. І на тих нещасників св. Церков памятає разом зо св. Отцем, молятся за них, а своїм почитанням Божого Серця старається наклонити Боже серце, щоб своїми благодатьми і добротою потішило всіх терплячих і пригноблених.

2. Молимося і за віруючих в Чині, де далі триває переслідування віруючих і то сатанським способом. Основали церков "народню", як то побували і в нас, щоб церков дістали від ведення святої Столиці а підчинити її під ведення безбожного атеїзму.

3. Кожний нарід має свої посвятні міста, які є споєні із побожною традицією данного народу. Це для св. Церкви є огнищами віри, що їх немож підцинювати ані ліквідувати, але ревно використовувати на розширювання християнської свідомости та проглиблювання віри данного народу. Бог дав нам ці вибрані міста на те, щоб собі їх цїнили і черпали обновлення віри в душі традиції.

III

*Iz ŽIŤŤA našoho nezabutoho
Preosvjaščenoho svjaščenomučenyka*

Ep. PAVLA GOJDYČA, ČSVV

piše na osnovi mistoprisjažnych svidkiv

*Dr. o. Marian POTAŠ, ČSVV
Vyš. Orlik 1972*

Хронологічний перегляд важніших подій з життя єп. Гойдича, ЧСВВ.

17.VII.1888

народився Петро Гойдич в Руських Пеклянах. Батько: Стефан Гойдич - священник в Руських Пеклянах; мати: Анна род. Герберій. Обос визначалися надзвичайною чеснотою.

1907

вступас на теологію в Пряшеві. Свої студії продовжає в Будапешті, де під проводом визначного духовника О. Ганавера веде строге аскетичне життя.

27.VIII.1911

в Пряшеві разом зо своїм старшим братом Корнилієм приймає Тайну священства в целібаті.

1914

єп. Новак приймає його до праці у своїй канцелярії і рівночасно назначає його адміністратором м. Сабінов.

22.VII.1922

вступас до василіяньського монастиря на Чернечій Горі біля Мукачева.

10.III.1924

складає перші монаші обіти і сейчас є приділений до монастиря в Ужгороді, щоби вів молодь в організації Апостолства молитви і давав реколекції та місії.

27.IX.1926

Св. Апостольський Престіл іменував Павла Гойдича Апостольським Адміністратором Пряшівської єпархії.

12.XI.1926

складає монашу професію в монастирі Отців Василіян в Крехові.

14.II.1927

перебирає провід Пряшівської єпархії. Папа Пій XI іменує його титулярним єпископом Гарпазьким і взиває його негайно до Риму, де на празник Благовіщення в храмі св. Климента відбувається його хіротонія.

1943

Папа Пій XII установає його єпископом пряшівським.

27.IV.1950

“Мировий” конгрес в Пряшові під веденням русско-православної церкви визиває Преосв. Гойдича, щоби уступив з єпископату та віддав ключі від катедри. Коли відмовився послухати рішення конгресу, накладають на нього домашній арест.

28.IV.1950

Світські влади проголошують ліквідацію Унії а греко-католицьку Церкву ставляють мимо закон.

I.1951

влаштується т. зв. “монструм-процес” проти єпископів греко- й римокатолицької Церкви, на яким Преосв. Павло Гойдич сміло визнав свою віру і засуджено його на досмертну в'язницю.

17.VII.1958

Папа Пій XI пересилас до в'язниці Преосв. Павлу побажальну телеграму, яка була йому доручена.

5.VII.1960

була виголошена амністія для в'язнів, яка відносилася й до

Пресов. Павла, тому, що він мав тоді понад 70 літ а притім був хворий на рака в невилічимому стадію. Але проти того запротестували в Празі представники православної Церкви мовляв, з його освободження ціла православна акція розеплеться.

17.VII.1960

вмирає в леополдовській в'язниці. Похований під ч. 681.

29.X.1968

ексгумація тілесних останків і перевезення їх до Пряшева. (Акцію перевів о. М. Поташ).

7.XI.1968

на приказ ОНК в Пряшеві мощі Пресов. Павла Гойдича були переміщені з каплиці до крипти під катедрою біля його святителя єпископа Дра Василя Валія, де знаходиться дотепер.

* * *

Тужити за мучеництвом а притім не вміти зносити дрібні неприємності життя, це помилка

(св. Франтішок Сал.).

Ці, що мають недостатком всього на цьому світі, "розвіються як дим" (Пс 17, 20); а по їхніх колишніх розкошах не залишиться ані спомин

(Тома Кемпійський, Наслідування Христа, III, 12, 12).

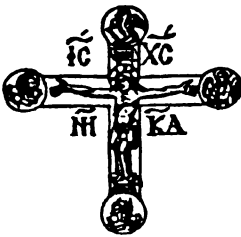
І невдячним робіть далі добро, щоби наслідувати Бога, який посилає дощ на добрих і на злих

(Шарля де Фуко).

Перш, заки я тебе спізнав, Боже, моє життя було пустинею

(А. Каррел).

“Дивен Бог во святих своїх”

Припала мені велика честь позбирати дорогі цінні перлини з життя нашого великого святця і мученика - Преосв. Павла Петра Гойдича ЧСВВ, з яких мав би скластися величний образ праведності та геройства нашого єпископа.

Завдання доволі трудне, бо вже не живуть його ровесники та члени родини, які би допомогли нам відтворити його дитинство. Не є нам приступний ані архів, на основі якого могли б ми представити його мудрість та ревність у веденні єпархії.

Та ще живе декілька осіб, які мали це щастя знаходитися в його близькості, коли він жив і працював, терпів і вмирав - а ці хай будуть свідками його великої праведності та героїзму.

У цьому життєписі не буде нічого видуманого ані перебільшеного. Буду правдомовним, хоча в даних обставинах не дасться про все написати. - Усі свідчення були містоприсяжно потверджені, тому ніхто не мусить сумніватися про їх правдивість.

Матеріал був позбираний вже й тому, щоби те, що особисто присутні свідки бачили й чули, не попало в забуття, як також тому, щоби бодай в головних рисах виготовити начерток його життя, яким він вислужив собі честь бути поставленим на небосклоні між святими нинішніх днів.

Це почесне місце він собі повністю вислужив своїм святим життям та геройськими подвигами. Нарід вважає його за святого, а говорить, що голос народа це голос Божий. Тому й ми віримо, що не буде жадних трудющів з його беатифікацією та канонізацією.

Був це чоловік, яки не мав особистих неприятелів, бо навіть ті, котрі його зо засади ненавиділи, пізнавши його блише полюбили його, помагали йому, подивляля його та капітулювали перед його добротю. На ньому вповні справдилися слова Христові: “Блаженні тихі, бо вони заволодіють землею”. Справді, своєю тихістю та покірною Преосв. Павло здобував усі серця, не виключаючи навіть своїх найбільше заїлих явних та скритих неприятелів. А ця дійсність вповні вистарчає, щоби Покійний був вивисшений на вітвар, як примір християнської досконалости наших часів.

Це є бажанням нас усіх і ми віримо, що св. Апостольський Престіл в короткому часі дозволить нам на його сповнення.

Виш. Орлик 17.УІІ.1981

РОДИНА ГОЙДИЧІВ

Предки Преосв. Павла Гойдича по батькові походили з Галичини, точніше з Лемківщини. Звідсі вони свого часу емігрували й осіли в околиці Міжлябірця, правдоподібно в селі Буківці, в південних підгірських полосах Карпат. Були це вбогі селяни, які тяжко працювали на кам'янистому ґрунті наших Карпат. Їх стан емігрантів ніяк не був для них перешкодою доброго співжиття з повими сусідами, з якими жили мирно як одна родина. Посте́йно своєю пильністю доробилися натільки, що могли післати свого синка до школи а по її закінченню і на богословські студії. Цей хлопець, Теодор був першим священиком із родини Гойдичів. Була це перша жертва-принос родини, яку Господь нагородив за це сторкатною мірою на дальших поколіннях. Другим священиком із цієї родини був Стефан Гойдич - батько Пресв. Павла. Був це

побожний чоловік, який часто відвідував церкву й монастир 00. Васи́лян на Гірці.

Загалом священичі покликання продовжалися в родині Гойдичів около 200 літ. Вони перервалися щойно у Преосв. Павла, бо ніхто з членів його рідні не виховав у своєму роді наслідників священства.

Перні священики з роду Гойдичів появилися на Вираві в гр. кат. парохії. Першим був о. Теодор Гойдич (1785). Крім нього згадус Шематизм: Йосифа Гойдича (1843-49), Теодора Гойдича пароха в Габурі (1820-49), який в рр. 1829-30 адміністрував і Чертіжне; Михаїла Гойдича (1850 Валашківці а 1855-96 Пчолине); Стефана Гойдича, пароха в Руських Пеклянах (1886-90) і Цігелці (1890-1929); Івана Гойдича, пароха с. Курово (1891-96) та Кружлів (1897-1932).

(далі буде)

HUSÁK A EPISKOP GOJDYČ

Sprava o navneni kolišňoho velikoho ateista, najvyšňoho člena KSČ buvšoho prezidenta ČSR, Dr. Husáka, rozchvyľ'uvala netil'ky našyňh ľ'udej, jaki joho dobre piznali, ale i čužinciv.

Odni tu spravu, holovno ci, ščo nechot'ať sja navernuti, priňali z obureňňam. *"Takyj krovožadnyj čolovik, horijučyj pimstoj, choče iti do neba?"*

Druhi dyvylysja: *"Jak je to možľive, ščo takyj neznajboh, ateistyčnyj ideolog po stil'ky rokach blukaňa, znajšov dorohu do Boha a pravdy?"*

Treti na kolinach d'akovali H. Bohu za joho bezkonečne myloserďa, jakyj svoju velič ukazuje jak raz proščeňam koždому, chto do Ňoho v pokori zvernesja rozkajano i kolyb mav hrichiv jak pisku v mori. Ďakovala sestryčka - monaška, jaka na Kramaroch obsluhovala joho a vsich prosila: *Mol'tesja za Dr. Husáka, ščob navernuvsja*. Ďakovali j špivjazni jak Dr.o.M. Potaš iz Čina sv. Vasilija Vel. jakyj z nym na samotci, (nový Vatikan abo syngsing, jak to vjazni klikali novú budovu) na odnij kelii pereživ tri dovhi misjaci i čas zabyvali horjačoju debatoju o religii ta poslidnyňh rečach, jak smert', spravedyvyj sud, peklo a nebo.

Takož zadumalisja nad vsim, ščo pered joho padom stal osja: Likvidacija hrekokatolikiv. Uznav svoju vynu i obicjav, jak vyjde z viaznyci, spravit' napravu, ščo i spraviv v 1968 r., ale pro nasyľnu dumku KSČ i pravoslavnojji cerkvy, nemih dovesti do spravedlivoho kincja. Ďakuvav i o. Dr. Mastyl'ak iz Čina Redemtoristiv, jakyj takož z nym na samotci pereživ spil'no paru harjačyňh misjaci a teper vže v nebi zastupavsja za Ňoho, ščob spiznav hodnoty ričej a vybrav, ce ščo je vične a ne ščo je prominajuče! Laska naverneňňa, holovno na smertelnij posteli, je najbil'šyj dar vid bezkonečno-dobrotyvoho Boha.

Cju cikavu podiju opisav italijskyj dennik Avennire. Podajemo joho v perekladi: "Rím. Naverneňňa exprezidenta Čechoslovackoji respubliky bula peredpovidana odnym episkopom, jakyj buv u vjaznyci iz providnykom kompartii a pizniše prezidentom Čechoslovackoji respubliky.

"Po pjadesjatyňh rokach Gustav Husak buv uvjaznenyj i mučenyj na prikaz stalinstiv. Buv uvjaznenyj i z Mosg. Gojdyčom, episkopom schidňoho obrjadu z Prjašova na Slovaččini. Velikyj dostojnyk cerkovnyj pidčas svojich družnyňh rozmov,

predskazav Husakovi, ščo oslobodyt'sja z vjaznyci a stane sja velykym panom, a zyskaje vlast' 1968 r. Komunistyčnyj režim rozsypesja a sam navernesja do svoho materinskoho naboženstva (religii)."

Ce potverdvy inšij prelat Mnsng. Pavlo Hnilica, jakyj takož buv uvjaznenyj razom z Husakom i Mons. Gojdyčom, jakyj po dovhyh mučėnach viddav svoju šl'achitnu dušu svomu Sotvoritelevi v 1960 r.

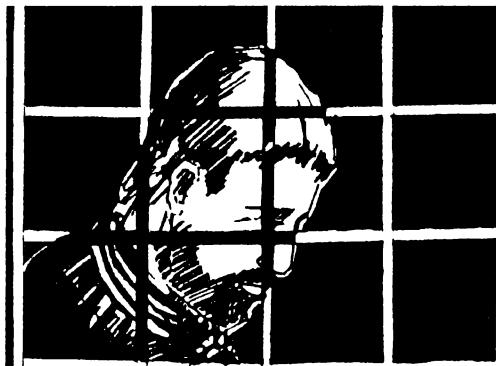
"Pamjataju točno - hovorit' Monsg. Hnilica - podiji i hrizni pereživaňňa, ščo spil'no my pereživali vo vjaznici. I po mnohych rokach, bahato l'udej Čechoslovakiji prihoduje charizmata prjašivskoho epi-

skopa Gojdyča, ČSVV, ščo znav predskazuvaty budučinu. Znav o tim i toj, ščo nedavno joho šče mučiv, ščo pered soboju maje nadzvyčajnu l'udynu, bo vže u vjaznici buv považanyj za svjatoho, obdarenoho riznymi charizmatami... a skoro po joho smerti začavsja joho beatifykačnyj proces v Rimi.

"Husakova konverzia (naverneňňa) pered smert'ju, nijak mene nezaskočila, prodovžaje Monsg. Hnilica, silu na svoje naverneňňa pevno znajšov vo vychovi svojeji materi, ale takož i zavd'aky duchovnomu vpyvu episkopa Gojdyča."

Br. Volodymir Tymkovič - Rim, ČSVV

List zpoza mrežej

L'uba moja žinko, dorohi moji ditočky

To bulo velike moje prevapliňňa koly vjaznični, pancirovi dveri mojej kopky otvorilisja a do toho živoho hrobu vbihli čotyri moji ditočky a za nymi Ty i vjazničnyj storož. Ditočky zavisilisja na moji ramena, cilovali, bož vže tak do vho nebačili svojho tat'ka. Neznav ščo sja dije. Take

ešče nebulo, ščob až do keliji vjazničnij prijšla navščiva a to ešče z malolitnymi ditočkami, ščo pisl'a vjazničnogo porjadku je stroho zakazane. Až vidchod'ačij načalnyk vjaznici, skazav do Tebe moja L'ubove:

"Tak dohodnite sa, nech podpíše a hned' ide domov", ztalo meni i tobi, ščo ta vyhoda nebula spravlena dl'a nas zo spivčut't'a ale iz sadizmu, ščob tak ešte bil'se potupili a akrali ešte i našu dušu. Ty zo slezami v očach korotko zreferovala svoju bidu i rodynnu katastrofu. "Z fary nas vyhnali, nabitok vykynuli do rozbitoji stodoly, diti nemožuť studovati, koli majúť otca takoho reakcionara, je proti štatu bo ne choče pidpisati pravoslaviju." Po tych tragičnych spravach nastupila miž nami tycha meditacija. Ščo robiti? Z odnoji storony vidpovidal'nist' za ditej, z druhoji storony virnist' prisjazi jaku my sobi spil'no dali i Hospodu Bohu ta sv. Cerkvi.

V cij tychij meditaciji ozvav sja tvij anhel'skyj holos: Vyderž! U virnosti Bohu i Cerkvi. Maty Boža zastupit'sja za nami u Syna svoho a Otec nebesnyj naš dobryj Boh, pomože nam. Ja o ditej postarajusja. Bud' spokojnyj i silnyj. Todi ani nemožeš sobi predstaviti jak Ty vyrosla v mojjich očach a jakyj buv ščaslivyj, ščo taku herojiňu maju za svoju žinku. Moja l'ubov prohlybylasja jak hlybyny morja.

Teper ja ščaslivyj i rišuče vstupiv na dorohu chrestnu za svojim Spas- sytelem, kotryj mene vybrav miž svojich ul'ublenciv. Svjaščenic, ce druhyj Chrystos a udil Chrysta je i našim spil'nym udilom.

Ciluju Tebe i mojjich opuščenych ditočok, Vaš o. Dionizij Rokickij.

(Vid redakciji: prošu Vas svjaščenykiv i virnykiv napisati nam, jak buli Vy peresliduvani za dobu pravoslavnoji okupacii. Pište pravdyvo i bez pristrasti hnivu. Chotili by my z vašich listiv, stvoriti knihu herojič- noho vyznaňna našoji hrekokatolickoju virnosti sv. Cerkvi i našomu narodu. Lipši stati buduť opublikovani v našij novinci "Blahovistniku". Mala by to buty pamjatka dl'a našoji budučoju generacii, koli my sja vže pomineneno.) Listy zasylajte na adresu:

Redakcija BLAHOVISTNIK
080 01 Prešov
ul. Vajanského 31
Telefón: 341 83

Pište nam strojom, jasno i pravdyvo !

**POZVANIE NA ODPUST V KRÁSNOМ BRODE
ЗАПРОШЕННЯ НА ОДПУСТ В КРАСНІМ БРОДІ**

**KRÁSNOBRODSKÁ BOHORODIČKA
VÁS VOLÁ
МАТИ БОЖА КРАСНОБРОДСЬКА
КЛИЧЕ ВАС
ДНЕСЬ ВХОДИТЬ
В СЕРЦЯ
ЦАР НЕБЕСНИЙ
PROGRAM - ПРОГРАМА**

13. júna 1992

16.00	Prenesenie zázračného obrazu Matky Božej z Krásneho Brodu na MONASTIER	<i>Перенесення чудотворного образу Матері Божої з Красного Броду на Монастир</i>
18.00	Večiereň s Litiou	<i>Вечірня з Літією</i>
19.00	Liturgia sv. Jána Zlatoústeho	<i>Божественна Літургія (Сл. Божа)</i>
21.30	Moleben k Prečist. Bohorodičke	<i>Молебень в честь Пресв. Богородици</i>
22.00	Krížová cesta	<i>Хрестна дорога</i>
24.00	Svätá Hodina + sv. Ruženec	<i>Свята Година + св. Ружанець</i>

14. júna 1992

7.00	Utieraň	<i>Утрєня</i>
8.00	Sv. Liturgia - mládežnícka	<i>Божественна Літургія з молоддю</i>
9.30	Privítanie Jeho Excellencie o. biskupa Mons. Jána Hirku i o. biskupa Mons. Milana Čizb.	<i>Привітання Єго Преосвященства о. єпископа Монс. Іоанна Гірку о. єпископа Монс. Милана Чіз. Божественна Літургія Іоанна</i>
10.00	Liturgia sv. Jána Zlatoústeho (slávnostná s mirovaním)	<i>Златоустаго (торжественна з мірован.)</i>

**Na Bukovij Hori 21. júna
НА НАШЕ СТРИТНУТЯ ТІШАТ SJA VAŠI OTCI VASILIANY**

Празник Зіслання Святого Духа

“Прославляймо П'ятдесятницю - зіслання Святого Духа - здійснення обіцянок і сповнення надії - чудесну і славу тайну“.

Такими словами із стихир першого гласу літургії візантійського обряду, що співається на вечірні Зіслання Святого Духа, розпочинаємо свій роздум про наше літургійне свято П'ятдесятниці. Це с слова, які вперше оголосив святий Григорій Богослов у Константинополі у своїй святковій проповіді у свято П'ятдесятниці.

За словами святого Григорія сошестя Святого Духа с неповненням Божої обіцянки, коли Ісус Христос запевнив своїх апостолів, що зішле їм того, “котрого обіцяв їм Отець“. Сошестям Святого Духа завершилося докінчення богоявлення Святої Тройці, яку святий Григорій Богослов називас “великою і благородною тайною“. У східному обряді ця тайна святкується не тільки раз у рік у свято Зіслання Святого Духа, але кожного дня при святій Службі Божій, коли віруючі після святого причастя співають стихиру:

“Видіхом світ істинний, прияхом Духа Небесного, обрїтохом віру істинную, Нераздільній Тройці поклоняємся: Та бо нас спасла ссть“.

Ця “віра істинна“, яка згадується в наведеній стихирі, інспірувала святого Григорія Назіанського, аби написав проповідь про божу природність Святого Духа, який “доповнив працю Ісуса Христа“. Оця проповідь була адресована прихильникам архієпископа Македонія, що жив у Константинополі, які заперечували божу природність Третньої Особи найсвятішої Тройці.

У старому завіті іудеї мали наказ від Бога, щоб святкували “Свято урожаю“ в 50-ий день після празника “Песах“. Це був яв вдячності за урожай, поєднаний із офірою перших плодів із свого урожаю.

У період після вигнання іудеї поєднували свої літургійні святкування з певними подіями своєї біблійної історії. Отак вони

посднали Песах із чудодійним визволенням свого народу з єгипетського полону та Свято урожаю з Угодою на горі Сінай, бо за іудейськими свідченнями події на Сінайській горі відбулися у 50-ий день після того, як іудеї перейшли Червоне море. Оскільки Свято урожаю відзначалося у 50-ий день після іудейської Пасхи, то іудеї, які розмовляли по-грецьки, назвали цей празник просто “Пентекостес” (грецьке пентекосте означає п'ятдесят).

Ще перед своїм вознесенням на небеса Ісус Христос повчав своїх апостолів, аби не відходили з Єрусалима, але чекали здійснення “обіцянки Його Отця”, що мало статися через декілька днів.

Само зіслання Святого Духа Святе Письмо описує так: “Коли настав день П'ятдесятниці, всі були вкупі на одному місці. Тут відразу зірвалася буря, гуркіт з неба, як би піднявся сильний вітер і заповнив цілий дім, у якому вони були. І з'явилися їм ніби вогненні язика, які розділилися і над кожним з них повиснув один. Всіх охопив Святий Дух і стали розмовляти чужими мовами, як Дух давав їм розмовляти.

Зіслання Святого Духа сталося якраз в часі іудейського свята П'ятдесятниці, якраз у п'ятдесятий день після славного воскресіння Ісуса Христа. Тому апостоли означали цей день теж як Пентекостес. Але святкування цієї події як окремого свята настало дещо пізніше - аж у другій половині 4-го століття. Для християнського світу зіслання Святого Духа означає завершення спасительної місії Ісуса Христа та урочистий початок нової Угоди, Угоди милосердя, якою нас оповив Святий Дух.

П'ятдесятниця є тривалою згадкою нашого власного “хрещення Святим Духом”, якого ми прийняли в день нашого миропомазання. У нашому східному обряді, подібно як в часі апостолів, святість миропомазання (конфірмації) дається відразу після хрещення. Коли священник, намазуючи наше тіло священним миром, каже слова: “Печать дара Духа Святого”, відкрилося небо і Святий Дух зійшов на нас і поселився в нашій душі. Ми сталися живим храмом Святого Духа.

Святий Петро без вагання підтвердив оцю правду, коли опи-

сав охрещення дому Корнілія: “Святий Дух зійшов на них тим самим способом, як на нас (апостолів) на початку (тобто під час першої П'ятдесятниці - пор.: Ск. 11, 15). Подібно святий Кирил Єрусалимський пояснив своїм новохрещеним: “Коли наше тіло помазане миром, наша душа стає посвяченою Святим і Животворящим Духом“. Святий Дух дає нам нове боже життя і тому ми кличемо його Животворцем.

Боже життя є життя щедроти, яке робить нас учасниками Божої природності і справжніми дітьми Божими.

У наших краях свята Зіслання Святого Духа мають також характеристичну назву “Зелені свята“ - Русалля. Ця назва походить із старослов'янського звичаю прикрашати своє житло - свій будинок і храм зеленими галузками (липи). Зелену фарбу листя люди приймають як символ життя - божого життя, яке приніс нам Святий Дух. По ті причині і священники при відправі святої літургії одягають теж зелені ризи не тільки у сам празник Зіслання Святого Духа, але й у “попразденство“, тобто у визначений період після самого свята, бо всі великі празники у східній церкві святкуються завжди декілька днів.

Святий Іван Златоустий у своїй другій проповіді (гомільї) на Пентекостес звернув уваги віруючих, а з ними і нас на те, аби ми не святкували цей празник лише поверхово, недбало, тільки оздобленням божого храму та свого житла, але радніше духовним оздобленням своєї душі доброчесністю, аби ми були здатні прийняти щедрий урожай плодів Святого Духа.

Східні отці по праву називають процес нашого зростання у божому житті обоженням, але для того потрібно не тільки вплив Святого Духа, але й нашу співпрацю, тому Його з пошаною і відданістю просимо:

“Царю Небесний, Утішителю, Душе істини, що всюди єси і все наповняєш, Скарбедобра і життя Подателю, прийди і вселися в нас і очисти нас од всякої скверни і спаси, Благий, душі наші“.

о. Горазд, ЧСВВ.

Bože Serce pereščiplene do choroho ľudstva

1965-ho r. perebihla svitom senzačna sprava, ščo odnomu likarevi v poludnevij Africi poščasťtilosja perešity serce iz mertvoji osoby do živoji osoby a tym zachoronilosja žit'ťa choroji na smert' ľudyny. Ce vvažalosja nečuvalym aktom v medecini. Buv to pervyj nebuvalyj osjah v medecini, jakyj začav praktykuvatisja i v inšich krajinach. Do teper vykonaly transplantaciju okolo 250 slučajiv, z jakych 60 % byly uspišni. Ľudy z čužym sercem počaly žyty, movby nikoly nechvoruvaly na serce, ale po jakims časi skoro vsi poumiraly, bo organizm vidkydav a na kinec cilkom vidkynuv čuže serce. Koly oslavľajemo Paschu, čitajetsja Evanhelije: "V načali bulo Slovo a Slova stalosja tilom!" Tym sv. Maty Cerkov choče nam prihadaty, ščo skoro pered 2.000 rokamy Otec Nebesnyj pereščipiv Serce svoho Jedynorodnogo Syna do organizmu ťažko choroho ľudstva, ščob ľudstvu daty nove žit'ťa jak v dočasťnosti, tak i dl'a vičnosti.

"Vy je chramom živoho Boha!" (2. Kor.6, 16).

Sv. Irinej piše, ščo Boh perebuva je netil'ky tak, jak u kamjanomu chrami, a zak, ščo čerez sv.

Ducha lučit'sja z nami, jak ľudske tilo z dušeju - ce ľudyna, jaka dumaje, bažaje, tvoryť, radije odduševľajetsja.

Sv. Duch, jakyj napovňaje dušu, tvoryť z ľudyny chrystijany-na, ľudynu nadprirodnu, Božuju, svjatoju - ce Boža laska, vidnych Boha, Boža krasa, neporočnist' Boha, krasa jaka zachopl'uje i nebo.

Čerez Božu lasku, my Boži dity, vnosymo do sebe Bože sčasťťa, Božu vičnist', vse je naše.

Čerez Božu lasku my vyšši vsjoho na sviti, i cinnijši naduvse, ščo je v sviti. Cinnijši jak vsi zori, zvezdy, i kolyb byly iz samoho zolota ta dyjamantiv.

Čerez Božu lasku - my chram sv.Trojci, my učasnyky Boži, u vsim ščo isnuje, my božestvenni, jak piše sv. Vasilij Velykyj.

Čerez Božu lasku, my majemo vdovoleňna, ščo perevyšuje vsjake poňat'ťa, čerez sumliňna vnosyt' do duši Boha, a z nym i čistu radišť, jaka zatemňuje vsi radosti toho svitu.

Čerez Božu lasku zrostajut' naši zasluhy za každe dobre dilo. Otže zrostaje takož i buduča slava ta sčasťťa v nebi. Kažut', ščo voda, jaka pereplyvaje čerez

šachty davnych kopaleň zolota na Aljašci, vynosyť hrudy zolota.

Naši dobri včinky, ščo jich vykonujemo v Božij lasci, pereplyvajut' čerez Presvj. Trijcu, ščo perebuvaje v nas, pereplyvajut' čerez Serce i Krov Chrystovu i vynosjať nebesni skarby, zrostajut' naši zasluhy, zbilšujit' naše ščast'ťa i slavu v nebi.

Отже циňмо sobi tu transplan-
taciju Božoho Sercja v nas, jaka
zdijsnylasja z bezkonečnoji do-
broty Nebesnoho Otcja, utry-
mujmo jiji čerez Božu lasku, pid-
porjujmo jiji dobrymy dilamy ta
staloju virnist'ju zaklykam Božoho
Sercja.

o. Sevastijan ČSVV.

НЕДІЛЯ ВСІХ СВЯТИХ

Сьгодні перша неділя після Зіслання Св. Духа й її називасмо Неділею всіх Святих.

1. Хто були ти Святі, що їх поминасмо сьгодні?

Вони були людьми, як ми, тіло і кров, мужчини й жінки, що мали такі самі проблеми в житті, що й ми, такі самі злі склонності і спокуси, може попадали в такі самі гріхи, в які ми попадасмо, але однак раз здобулись в геройський акт, шарпнули собою, і при помочі св. Духа сталися Святими, живими прикладами християнської досконалости, сяючи Божою святістю в свосму житті.

2. Що це значить бути Святим?

1. Бути Святим не значить мати видіння, обявлення чи чуда робити.

2. Бути Святим не значить багато молитись, виконувати якісь акти надзвичайного самовідречення, покути, чи постів, утікати від світу й ховатися десь у монастирі, чи в пустині.

3. Бути Святим ніяк не значить, не мати ніяких блудів, провин, бути без усякого закиду.

Бог хоче, щоб ми були святими - "Будьте мені святі, бо святий є Я, Господь Бог ваш" каже Бог у книзі Левіта, та й Христос кличе: "Будьте досконали, як і Отець ваш небесний досконалий," (Мт. 5, 48), - але Бог не вимагас нічого ані неможливого. Бог хоче

тільки, щоб ми старались бути все і все ліпшими і зростали в святості в межах наших можливостей.

Людська святість - по науці Ст. Завіту - це любити Бога і заховувати Божі Заповіді.

Про людську святість у Новому Завіті Христос сказав: "Любитимеш Господа Бога твого всім серцем твоїм, всією душею твояю та всією думкою твояю. Це перша й найвища заповідь. А друга: любитимеш ближнього твого, як себе самого". (Мт. 22, 38).

Отже наша святість - це любити Бога і ближнього, та заховувати Божі Заповіді. **ОЦЕ І ВСЯ СВЯТІСТЬ, ЯКОЇ БОГ ВИМАГАЄ ВІД НАС!**

Св. Ап. Павло, пишучи свої послання до перших християн у різних містах, називас своїх читачів і слухачів "святими". Ті Єфесяни, Колосяни, Коринтіяни, - це були звичайні собі люди, переважно невільники та робітники, які цілим серцем приймали Христову Євангелію та жили так, як Христос навчав, чесно з Богом, чесно з людьми і чесно з самими собою. Вони жили в Божій ласці.

І оце є тайною Святого та щасливого християнського життя:

Так жити, з дня, на день, мов би Бог стояв біля нас і приглядався нам.

Так говорити, як би Бог слухав кожне наше слово - і Він слухас, певно...

Так виконувати кожне наше заняття, мов би Бог глядів на кожний наш рух.

Так думати, мов би Бог бачив кожную нашу думку. А Він бачить, ой бачить!

І це не фантазія, це правдива дійсність. Аджеж Бог є всюди, Він у нас, у нашому серці, в душі, в кожному нерві, кожному атомі, в кожній краплині нашої крові. Ми є живим храмом Преосв. Тройці.

Отже, як бачимо, не аж дуже багато треба на те, щоб ми стали-ся святими.

Властиво тільки одного треба, а саме, щоб ми любили Бога цілою душею, цілим серцем, цілим собою, - тоді ми ніколи свідомо не допустимося ніякого гріха. А в тому і є святість! Амінь.

Manna nebesna Eucharistia

Potrjasajúčy slučaj perekazuje istorija žit'ja korolivny Artemizii. Bula ce koroleva ostroviv Dodekanezu. Panuvala r. 352 pered Chr.

Koly pomer jiji muž, Mavzolej, dala jomu postavyty tak čudovyj pamjatnyk (zvidsi začaly krašči pamjatnyky nazyvaty "mauzolejem"), ščo z dalekych končin svita, prichodyly podyvľaty ce čudove dilo.

Ale dl'a korolevy ce nebulo dosyť. Vona dala spality kosti svoho muža, a popil z kostej mišala sobi ščodňa do jiji, ščob tak jiji čolovik dali živ v jiji krov, ščob takym sposobom mohla ves čas buty spojena zo svojim ľubym mužom.

Artemiza bula ščasliva, ščo ves čas mohla buty spojena z živym čolovikom. O skil'ky ščaslyvyšyj je koždyj chrystijanyn, ščo ne popil mercja, ale žive tilo i krov samoho Boha maje v sobi.

Tilo i krov Christa Spasytela, ce tajna Presvjatoji Eucharistii, jaku oslavľajemo sjhodňa.

Christos dav nam svoje Tilo i Krov u Presv. Eucharistii, ščob Vin mih perebuvaty z namy i v nas, ščob buty našoju posiloju,

ochoronoju likarstvom na naši nemoči, rany zavdani našimy hri-chamy. Pered paru rokamy zapytano 500 studentiv katol. univerzitetu Notr Dam.

1/ Či časte sv. pričast'a pomahaje peremahyty spokusy?

417 tak a 40 nepomahaje, a 23 vidpovidalo, ščo pomahaje v jakis miri.

2/ Či sv. pričast'a зробilo mene odolnym proty hrichu?

488 - tak, 2 vidpovidaly ni, a 20 vidpovidalo, šče v danij miri spravilo jich silnymy.

3/ Ale i studenty podaly svoji osobisti zavahy:

Časte sv. pričast'a mene, pustoho i bezcharakternoho čolovika, peretvorilo v považnoho mužčinu." "Časte sv. pričast'a dodavalo meni velyku silu vidstranyty nalohovyj hrich, zli običajii". "Časte sv. Pričast'a pokazalo nam, ščo na sviti je pravdyve ščast'a, neprominajuče, jake neprominaje a bez nastanno je v meni, holovno po sv. pričast'u."

Taki slova molodych studentiv, čšo považno i z viroju pristupaly do sv. pričast'a. Ce by malo buty i

velikou zaochotoju i dľa našoji pid tym ohľadom duže zanedbanoji.

Isus svojeju silou uzdorovľuje slipoho vid narodžeňa, hluchonimoho, krovotočivu ženu ... prokažených ... dokazav i voskresnuty mertvych ...

Koždyj z nas majemo svoji problemy, spokusy, zli dni, temni chvíli. Isus dľa vsich nas choče buty nebesnoju mannoju, chlibom žitťa, ščob nezahynuli na pustyni tuzemneho žitťa a docilily žitťa vične.

o. Sevastiaja, ČSW S. OSNM.

Із європейської єпископської синоди

Protoarchimandrit činu Svjatoho Vasilija Velykoho na Jevropejskomu synodi jepyskopiv takož promoviv: pro situaciju monašoho žitťa na Ukrajinu ...

Prynosimo čitačam Blahovistnyka paru dumok iz joho promovy: "Katolicka cerkva schidňoho obrjadu na Ukrajinu bula odsudžena na smert' uže u roci 1945, podobno v Rumuniji u 1948 roci. Takož vsi monastyri byly zaperti i monachi rozihnani. Bahato iz nych bulo vid-sudženych i naslidno deportovaných na Siberiju. Iz toho času zachovalosja sjohodni na Ukrajinu kolo 40 monachiv i 200 monachyň. Sjohodni majemo na Ukrajinu kolo 150 monachiv- svjaščennykiv i kolo 700 sester. 2/3 iz nich sobi vybralo monaše žitťa šče u časi katakomb, znajuči dobre, ščo jim mohlo statysja, koly by byly prozradženi ...

Sjohodni na Ukrajinu je bahato poklykaň: til'ky Vasilijany majuť sjohodni bilše jak 110 novikiv i distali nazad 15 monastyriv. Ce je čudo pisľa 45 rokov ateističnoji propahandy.

Ale je tam i dejaki problemy:

1/ Materijalni: vsi cerkvy i monastyri potrebujut' velyki opravy i chybuje vse.

2/ Chybujut': relihijni knyžki, pidručnyky teolohiji, profesory, vychovavately, pidhotovleni ihumeny. Vsi molodi svjaščenyki vučilisja sami.

3/ Vsi musjať naučitisja spil'nomu žit'tu, dialohu, toleranciji i ľubovi ...

Daľi protoarchimandrit Čina Sv. Vasilija Vel. o. Patrylo šče hovori v pro existenciju trjoch katolickich obradiv "uže bahato storič na Ukrajinu, pro jich vzajimni vidnosiny, kotri ne zavždy buvajut' idealni, poredovsim todi, koly do nych zamišajet'sja politika.

*pis'la L'Osservatore Romano, iz 6.12.1991,
storinka 8, pryhotoviv VM*

Odnist' pomimo rozdilnost!

Na pervyj pohľad vydajetsja ce heslo paradokсне. Odnist' v rozdilnosti. Ale o cju pravdu, povynen koždyj chrystijanyn stremity, ščob i pomimo rozdilnosti, jak na poli religijnim, tak i na poli polityčnim, či narodnostnim, povinen stremity do odnosti, vzajimnim pošanuvani, ta bratskim porozumini.

V polityčnim dijani bačimo velyki zminy, velyki zmahaňna vytvority velyku europejsku deržavu. Dumka preharna, ale zdijsnyt'sja til'ky na spravodlyvych zasadach a ce:

1/ Jak bude povna tolerancija miž narodnast'ami i pošanuvaňna.

2/ Vzajimne ščire porozumiňna

3/ Respektuvaňna prav i slabšych menšin i jich rivnopravnist', nedyvl'ačis na riznomanitni kultury, perekonaňna, ideologiju jaka vzajimno miž sobaju riznytsja. Ce značit' polišity koždyu svobodu, ščob mich spokijno rozvyvatysja, mav koždyj rivnopravnist' a takož daty koždyu pidporu solidarnosti u rozvytku svojeridnoji kul'tury, svoho materinsko-

ho jazyka. Velyki narody majut' pomahaty meňšinam pri rozvinovanii svojeridnoji kul'tury, osobnosti, ta svoju autentičnist', identytu. Veduča deržava v jakij maje menšiny narodiv, nesmije moralno či fizyčno nasil'nyvaty či riznymi obicjankami, vyhodami abo terorom, ale v dusi chrystijanskim pideržuvaty jich žit'ja, na jake maje každyj z voli Otcja Neba pravo na svoju existenciju.

Koždyj zrilyj deržavnyk, jakyj maje vlast' i piddanych povynen znaty, ščo riznorodnist' kul'tury, jazyka, tradyciji je dl'a deržavy bohatsvom dl'a cilo ho narodu ta ciloji deržavy v jakij žive i pomahaje pri rozhudovy ščastli voji, radisnoji i spokijnoji spil'noty. Taki to dumky vyskazav naš sv. otec Ivan Pavlo II. a my jako dobri chrystijani povinni posluchati hlos Božij, jakyj promovl'aje čerez svoho zastupnyka tut na zemli, Papu Rimskoho. Nema ani trochu pričiny dumaty, ščoby riznorodnist' movy, kul'tury, mohlo narušuvaty rozmach i blahobut dannoj deržavy.

I o cju odnist' pomimo rozdilnosti zmahajetsja dosjahnuty na cerkovnim poli naša svjata, soborna i apostolska cerkov. Každому virujučomu christijanu duže na serci zalezit', ščob jako dity odnoho Otcja Nebesnoho, žily v odnij viri i v odnim ispovidani. Svjata Stolicja vedena svjatym Otcem, robyt' vsjaki zmahañña, ščob oživity to mistyčne rozirvane tilo Chrystove, ščob buv "odyn Pastyr i odne stado" jak to bulo za pervych christijan i v dal'sich stolit'ach až do tragičnogo 1054r. koly hrecka cerkov ani ne tak z cerkovnych pričn, jak til'ky političnych vidlučila sja vid Rimu a spravila sobi v Vizancii druhyj Rim bez vedučoji holovy Cerkvy.

Naši sv. Otcj Papy v ekumeničnim rusi spravily velikyj postup. Robl'at sja rizni strytnuťa. Sukajetsja (hl'adajetsja) doroha do vzajimnoho porozumñña, nijak nechoče zavodyty "unformitu", ale navidvorit' obdy-

vl'aje naš hreckyj obrjad, peresterihaje, ščob zachovaly my svoju schidnu tradyciju, jaka, jak piše sv. Otec Pavlo VI. šče dyše duchom pervych christijan. Sv. Cerkov zmahajetsja pereduvsim za odnist' i pomimo rozdilnosti pisl'a bažañña našoho Spasitel'a: Da vsi jedyno budut'.

Naši dobri l'udy tak to rozumijut' tak i dumajut'. "Otče my zato nevynovati, ščo sme rozbliti. To spravily panove!, ščoby my sja miž soboju žerly a ony nad nami panuvaly. My taki, jak sme buly!" Ale velyka hida v tomu, ščo sobi neusvidoml'ajut', ščo nenalezat' do toj cerkvi, ščo buly pid vedeñnam Zastupnika Chrysta, ale pid vedeñnam vidstupnika. A to vže neje odno, jak sobi dobroserdečno naši brat'ra ne-sojedeneni dumajut' či narokom nadumujut'.

Dr. Mokovičan

Василіяни в Пряшові виступили із катакомб.

По сороклітнім умовчаню тоталітним - комуністичним режимом наших Отців Василіяни, знова вертаються до своїх апостолських і культурних праць в нашій грекокатолічкій церкві в Пряшові. Безбожницьке переслідування було спеціально замірене проти тому Чину, який за цілю має: бути мостом між Сходом та Заходом. Вже 22-го фебруара 1949 р. вночі о 24 год. Зо поліцайтів уніформованих і цивільних забрали їх автобусом до в'язниці. По шістьмісячним вишетреню були пропущені із в'язниці, але тому, що різні комуністи ні гаврані окупували монастир, розкрали зарядження, що тільки вдалося, дали їх до Табору Нутених Праць до Новак на "перевиховання". По різних понижаючих працях, по одному зачали

судити до в'язниці, бо знова немали де вертатися, вже немали свій домок, свою хату.

Ось їх розсудки:

Зату добу переслідування померло нам 14 отців а 6 братів. Остало з них два отці: о. Маріян Поташ а о. Єронім Федоронько. Та і в посеред найтяжших обставин, виховали собі за тоталити 11 священиків. Мають 5 богословів на університеті в Пряшові, двох в Римі а одного в Варшаві. В Варшаві мають 8 новіків, ботут немали місце де їх подіти.

План Праці стоїть перед ними великий тільки, щоб Господь післяв їм багато добрих покликань, щоб могли все на славу Божу і добро церкви й народу успішно реалізувати.

Др. Крайняк Петер.

о. Маріян Поташ, ЧСВВ

Неплановані відвідини

При відвідинах королівського міста Кракова, забажалося нам привітати нового Кардинала й Архиепископа Карла Войтилу. Привітання було сердечне. Але коли ми представилися, як туристи із Чехословачини, він засміявся весело і зразу зачав нам розповідати, як йому притрапилось неочікувано посітити нашу землю.

"Був я сам в Татрах. Несподівано звіялася така буря, ані на крок не було видно через густу снігову метелицю. Не мав я другого виходу, як тільки орієнтуватися після слідів по лещатах. Була це боротьба о життя, ну, але нарешті я якось видістався з обіймів білої заверюхи. А в цім моменті я зупинився перед

вашими пограничними сторожами.

- Пас, просім!

В безрадности витягнув я із витертої вітровки свій паспорт, та притім мені незручно виховзнувся й мій нагрудний хрест.

Збентежені ваші молоді хлопці читають і не вірять власним очам. Щераз читають спільно: Карол Войтила, архиепископ краківський, кардинал Римської церкви.

- Так, в кого ти вкрав цей пас?

- В нікого я його не вкрав, приятелі! Це справді мій пас!

Хлопці збентежені подивилися один на другого та непевно закомандували:

- Так ходіть з нами на цолний уряд! А там вже признаєтєся, хто витакий!

Сейчас закликали начальника, а той заклопотаний призвав собі ще до помочі польського колегу та довго радилися, що їм зі мною робити.

- Коли не вірите мені, то позвоніть до Кракова на число те і те, а там вас поінформують, що це справді я.

Але в Кракові ніхто не голосився при телефоні, бо Архиепископ був якраз на недобровільній відпустці у ваших сторонах на відділі фінансів...

Виникла досить напружена ситуація. Зревідували мої баганчі, спортивну торбину - але щоби це мав бути архиепископ, ніяк їм не йшло до голови. Нарешті цілу

ту неприємну ситуацію розв'язав сам непрошений гість.

-Хлопці! Ми порядно перемерзли. Не могли б ми цілу справу вирішити чарочкою водки?

І так накінець в добрій атмосфері пустили мене на свободу, але може й досі сумніваються, чи був це справді кардинал, чи хтось інший, що йому цей пас вкрав..."

Ось такий є наш сучасний Папа Іван Павло Войтила. Тип спортсмена, чоловік доброго серця, повний здорового гумору і би строго розуму, який і найбільш замотаній ситуації вміє вирішувати з любов'ю й порозумінням.

(Далі буде)

Otci Vasyliany v sij skladnij situaciji vzjali na sebe toj ťahar redaguvati dali Blahovistnik, ťšob tak nepererušiti 70 ričnu tradiciju Blahovisnyka, jakyj i v najťažšych časach obstav, ťšob naši hrekokatoliky mali svoju vlastnu novinočku jak na Prjašivčini, tak i na Zakarpatti v mukačivskij eparchii.

Istoryk Hruševskij napisav v uvodi svojej istorii:

"Narid, jakyj neznaje svojeji istorii cerkvy i narodu, je podібnyj do maloji nerozvynutoji dytyny.

Narid, kotryj nečitaje i nepiznaje svoho, je zasudženyj na zanykneňňa!" Miž chočemo žity i rozvivatisja i dobre reprezentuvati v spilci evropskych deržav. Tomu virimo, ťšo koždyj zapojitsja rozširjaty tu našu novinočku. Do teper majemo zli dosvidy. Mnogi i sabotovali naši šlachitni zmahaňa, opravduvalisja, vydumувaly vsjaki vydumky, opravduvalisja ťšo vse dorohe itd. Virymo, ťšo ta novinočka Vas uchvatyt' a nebudete žaluvaty tych par koron na presu.

Vaši Otci Vasiliany.

OBSAH

Григоріянський календар Юліянський	3
Слово о. єпископа до нового року 1992	4
Святий Отець Іван Павло II. Іменував о. Милана Хаутура	6
Мажето Єпископа	7
Із жыт'я Єпархiji.....	9
Посіщення Мнс. с. Івана Гірки в Америці й Канаді.....	10
Хронологічний перегляд важніших подій з життя сп. Гойдича, ЧСВВ.....	13
Дивен Бог во святих своїх.....	16
Родина Гойдичів	17
Husák a єпископ Gajdyč	18
List zpoza mrežej.....	19
Pozvanie na odpust v Krásnom brode.....	21
Празник Зієлання Святого Духа	22
Bože Serce pereščiplene do chvoroho ľudstva.....	25
Неділя всіх святих.....	26
Manna небесна Eucharistia	28
Із європейської єпископської си- ноди.....	29
Odnist' pomimo rozdilnost!	30
Василіяни в Пряшові висту- пили із катакомб	31
Неплановані відвідини	32

Vydávajú: OTCOVIA VASILIANI
ul. Vajanského 31
080 01 Prešov
tel.: 341 83

Inzerat BLAHOVISTNYKA

Blahovistnyk choče Vam služity, poradyty, pomoči. Inzerujte v Blahovistnyku. Za vydrukuvane slovo učtujeme 4 Kčs a dl'a pidprijemstva — 6 Kčs. Za hruby pismena rachujeme podvijnu sumu. Poplatok za fotografiju rachujeme 75 Kčs. Za opublikovanyj inzerat zaplatite nam poštovoju poukažkoju, jaku Vam pišleme. Adresy inzeratorov neposilajeme. O jakyj inzerat majete interes, napište čislo inzeratu abo značku. Neoznačeni ponuky nemožeme Vam doručity. Vidpovidi na inzeraty pišleme inzerujučomu, ale nezabud'te priložity značku na vidpovid'. Za plošne inzeraty učtujeme 30 Kčs za 1 cm². Podajeme formu inzeratu iz fotografijeju.

Redakcija h'ladaje žertvennych šyriteliv našoj novinky „Blahovistnyk“, šikovnych kolporteriv, sovistnych distributeriv. Holostesja na adresu: Blahovistnyk, ul. Vajanského 31, 080 01 Prešov. Telefón 341 83. Naše šekovo konto: Všeobecná úverová banka Prešov, čislo účtu: 18834 572.

Novinočka na vašu žadosť bude Vám dochodyty na vašu adresu do domu. Bude vychdyty misjačno raz. Odne čislo stojit' 5 Kčs + poštovne 1 Kčs. To je na rik liš 70 Kčs. Bude maty 2 až 4 farbisti obrazci, jaki stojat' 6 až 10 Kčs tak, ščo novinku majete zadarmo. Naskil'ky novinky vdijsnosti bude daleko bil'she stojaty, jak jiji cina, budemo vd'ačni, koly nam pišlete dobrovil'nu pidporu na presu. Jak pišlete Spolku sv. Vojtecha šekom 70 Kčs, prosimo oznamte nam pre kontrolu, či majemo vam dalje posilaty novinky. Jak by Vam neľubila sja, to pošlite nam nazad, ščob Vas nezaťažuvaty. Ale virimo, že ta novinočka prinese do vašich domiv: Blahu vistku, radisť, poučeňňa i prosvitu. Bula by na nas velika haňba, koli by my nemohli utrymaty našu novinočku, jaka maje vže 70 ričnu tradiciju.

**Za redakciju: Dr. o. Marian Potaš
ČSVV, Prešov, Vajanského 31**

